

SAARNA 6.8.2017

Evankeliumi

Matt. 7: 13-14

Jeesus sanoo:

”Menkää sisään ahtaasta portista. Monet menevät avarasta portista ja laveaa tietä, mutta se vie kadotukseen. Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen!”

Tänään meillä on edessämme sellaiset Jeesuksen sanat, joita monet hänen aikalaisensa eivät tahtoneet kuulla. Tai mikäli he kuulivat, eivät he halunneet ymmärtää Jeesuksen sanomaa oikein. Ongelmana ei ollut, että Jeesus olisi puhunut epäselvästi. Hän kertoi kahdesta tiestä, taivaaseen ja kadotukseen vievästä. Hän kertoi myös selkeästi, että hän on se portti, jonka kautta ihminen pelastuu, ja että hän on se ainoa tie, joka vie elämään. Ongelma oli sen sijaan ihmisten korvissa. Tieten tahtoen he tukkivat korvansa totuudelta, ja näin tulivat kovettaneeksi sydämensä. Ihmiset halusivat Jeesus-tien sijaan, löytää oman tiensä taivaaseen. Hyvänä esimerkkinä ovat muun muassa fariseukset, sekä Jeesuksen kohtaama rikas mies. Omilla teoillaan nämä uskoivat ansaitsevansa pelastuksen.

Kun tulemme ajassa 2000 vuotta eteenpäin, voimme nopeasti havaita, että samanlaista vahaa on yhä tänä päivänä ihmisten korvissa. Raamatusta voimme lukea ja kuulla Jumalan tahdon. Jeesus puhuu edelleen kahdesta tiestä: kadotukseen vievästä, sekä iankaikkiseen elämään vievästä, jonne kaikki Jeesukseen uskovat kerran pääsevät.

Mutta miksi, ja ennen kaikkea miten, tämä sanoma voidaan ymmärtää väärin? Olen törmännyt erityisesti kolmeen ajatusmalliin:

Monet nimittäin vilpittömästi uskovat, että on olemassa myös kolmas tie. On taivas, on kadotus, ja sitten on jonkinlainen tyhjiys, joka ei johda mihinkään. Monet uskovat, että tähän tyhjiyteen päätyvät ne, jotka eivät usko Jeesukseen, mutta eivät myöskään kiellä häntä. Ajatuksena on, että ”jos minä en ota mitään kantaa, ei minua voida myöskään tuomita”.

Toinen ryhmä taas uskoo, että Jeesuksen lisäksi on monia muitakin teitä taivaaseen. Varsin yleinen on käsitys, että kaikki uskonnot johtavat lopulta samaan päämäärään. Heidän mukaansa ei ole väliä oletko kristitty, hindu tai muslimi. Jokainen kulkee vain eri tietä Jumalan luokse.

Ja tämän lisäksi on vielä kolmas joukko, joka väittää kaikkien ihmisten pelastuvan. Tälle joukolle on yhdentekevää mihin uskot, tai mitä olet elämässäsi tehnyt. Uskolla Kristukseen ei ole mitään merkitystä, vaan jokainen vain noukitaan taivaan kotiin.

Nämä kolme erilaista ajatusmallia pelastuksen teistä, ovat todella vakavasti levinneet maassamme viimeisten vuosikymmenten aikana. Tämä on näkynyt muun muassa kiinnostuksessa itämaisia uskontoja kohtaan, ja niiden vaikutteiden sekoittamisessa kristinuskuun. Ja ikävä kyllä, myös seurakuntiin on pesiytynyt tällaisia ajatuksia, joilla ei kuitenkaan ole mitään tekemistä kristinuskon kanssa. Meidän on yksinkertaisesti torjuttava kaikki sellaiset näkemykset, jotka kieltävät Jeesuksen olevan yksin tie, totuus ja elämä.

Elämme ajassa, jossa Raamatun sanan arvovaltaa pyritään murentamaan. Ihmiset ottavat Sanasta mielellään kohtia, jotka miellyttävät heitä, ja jotka sopivat heidän omaan elämäänsä. Epämiellyttävistä kohdista ei välitetä, eikä niistä tahdota puhua. Näin ihminen tulee itse valinneeksi, mikä on totta ja mikä ei.

Mutta mitä meidän sitten tulisi ajatella Raamatusta?

Näin Reformaation 500-vuotisjuhlavuotena, olisi mitä otollisin hetki palata hyväksymään koko Jumalan sana totuutena. Tätä Lutherkin painotti omana aikanaan, kun nimitti Raamattua elämän suurimmaksi auktoriteetiksi. Vain siten voimme löytää Kristuksen ja uskoa häneen ainoana pelastuksen tuojana, syntiemme sovittajana, joka ristillä vuodatti verensä meidän tähtemme. Mikäli taas lähdemme pilkkomaan Raamattua, tai vääristelemään sen sanomaa, kuljemme auttamatta eksyksiin. Kuljemme silloin sitä Jeesuksen mainitsemaa laveaa tietä, jonka useimmat ihmiset uskovat vievän meidät perille taivaan kotiin, mutta joka viekin meitä kohti ikuista eroa Jumalasta.

Lavean tien sijasta, onkin mentävä sisälle ahtaasta portista ja kapeaa tietä. Toisin kuin laveaa tietä, kapeaa tietä useimmat ihmiset pitävät täysin mielettömänä. Näin he sanovat: ”Eihän ole mitään järkeä kulkea ahtaasta portista, kun on olemassa näin avara portti. Eikö ole täysin tyhmää seurata Jeesusta, kun on olemassa niin paljon lukuisia muita vaihtoehtoja!”

Mutta kristittyinä meidän tulee pitää kiinni siitä, että on olemassa vain yksi vaihtoehto, Jeesus Kristus. Apostoli Pietarin tavoin meidän on rohkeasti tunnustettava, ettei ”kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla.”

Ensimmäiset Jeesuksen seuraajat rukoilivat useasti rohkeutta, ja sitä todella meidänkin tulisi rukoilla. Sillä kapealla tiellä kulkeminen ei aina ole mitenkään helppoa. Kapean tien voisi kääntää myös vaikeakulkuiseksi tieksi, mikä hyvin kuvaa kristityn osaa tässä maailmassa.

Sanoihan Jeesuskin Johanneksen evankeliumissa, että: ”maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.” Ja samoin Paavali

rohkaistessaan kristityiksi kääntyneitä pysymään uskossa: ”Jumalan valtakuntaan meidän on mentävä monen ahdingon kautta.”

Suomessa olemme sotien jälkeen tottuneet siihen, että uskon tiellä kulkemisesta emme ole joutuneet välttämättä kovaa hintaa maksamaan. Olemme saaneet kokoontua vapaasti jumalanpalveluksiin tai raamattupiireihin, ilman että meidän on tarvinnut pelätä henkemme edestä. Ilosanomaa Jeesuksesta on saatu kertoa kaikille, jotka sitä ovat halunneet kuulla.

Tosin viimeisten vuosien aikana on ollut havaittavissa, että Jeesuksen seuraamisesta on tullut haastavampaa myös Suomessa. Yhä voimakkaammin hyökätään sanallisesti niitä vastaan, jotka tahtovat pitää kiinni Raamatun sanasta. Kristittyjä painostetaan luopumaan Sanan mukaisista opeista, kuten esimerkiksi perinteisestä avioliittokäsityksestä miehen ja naisen välisenä.

Monissa muissa valtioissa taas, Jeesuksen seuraaminen on saattanut maksaa jopa oman hengen. Tällä hetkellä kaikkein ahtaimmalla olevat kristityt löytyvät Pohjois-Koreasta. Tuossa maassa on valtava riski ottaa Raamattu edes salassa esille. Yksittäinen kristitty ei välttämättä uskalla omalle perheenväellekään kertoa uskostaan, sillä pelko oman henkensä menettämisestä on suuri.

Maailman ihmiset kysyvät jälleen, miksi ihmeessä te kristityt kuljette tuota vaikeakulkuista tietä, kun tarjolla olisi paljon helpompaa elämää?

Ja mikä on meidän vastauksemme maailmalle?

Vaellamme Jeesuksen seuraajina, koska hän on ainoa tie Isän luo. Hän rakasti meitä niin paljon, että antoi ristillä oman henkensä meidän puolestamme. Hän oli kuuliainen kuolemaansa saakka, jotta me saisimme kaikki meidän syntimme anteeksi.

Eikä siinä vielä kaikki! Hän antoi Pyhän Henkensä asumaan meidän sydämiimme. Ja hän on luvannut olla kaikki päivät maailman loppuun asti meidän kanssamme. Kaikki ilon ja onnen päivät, mutta myös kaikki ne raskaat ajat, joita me elämässämme käymme läpi.

Hyvä ystävä! Muista, että Jeesus on aina sinun kanssasi. Hän nostaa sinut jälleen jaloilleen, kun olet uupunut. Hän rohkaisee sinua, kun olet epätoivoinen. Hän lohduttaa sinua armollaan, kun olet langennut syntiin. Hän ei jätä sinua janoiseksi tai nälkäiseksi, vaan hän antaa sinulle kaiken mitä tarvitset. Hän parantaa kaikki sinun haavasi, ja mikä tärkeintä, hän pelastaa sinut kuolemasta.

Jumala on antanut varman lupauksensa, että uskon kautta Jeesukseen pääsemme kerran hänen lepopaikkaansa Taivaan kotiin. Pitäkäämme siksi tiukasti kiinni tästä toivosta ja tukekaamme toisiamme taivasmatkalla. Olemme vielä taipaleella, mutta Jumalan armosta kerran perillä.

Kun meillä on Raamatussa näin mahtavat lupaukset, voimme todeta: ”Vaikka kristityn elämään kuuluvatkin ahdistukset ja vaivat, kuljen iloisena ahtaasta portista ja kapeaa tietä, koska tiedän sen johtavan meidät ikuiseen elämään.”

Aamen.